

Elias – Nummer Ti

Jeff Pippenger

2023-10-13

1856

Milleritbevægelsen blev fremstillet i Esajas kapitel syv ved en femogtresårig profeti, som begyndte i 742 f.Kr. Disse femogtres år, som fandt sted i Esajas' historie, repræsenterer de femogtres år fra 1798 til 1863. Alfa og Omega vil altid fremstille enden sammen med begyndelsen. Den femogtresårige profeti identificerer forbandelsen med syv tider imod Israels nordlige og sydlige riger. De første syv tider imod det nordlige rige begyndte i 723 f.Kr., nitten år efter at Esajas fremførte forudsigelsen for kong Akaz. De sidste syv tider imod det sydlige rige begyndte ved afslutningen af de femogtres år i 677 f.Kr.

Den første forbandelse på syv tider over Efraim endte i 1798, hvilket var endetidens begyndelse, da synet om Ulajfloden i Daniels kapitel otte og ni blev åbnet. Det markerede profetisk både den første engels budskabs ankomst og den profetiske begyndelse på Miller-bevægelsen. Den sidste forbandelse på syv tider over Juda endte i 1844, hvilket var den tredje engels budskabs ankomst. Nitten år senere, i 1863, markerede de femogtres år, som var fremstillet i begyndelsen af forudsigelsen, afslutningen på Miller-bevægelsen og begyndelsen på den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke. Syv år før 1863, i 1856, begyndte James White at påvise, at Miller-bevægelsen var ophørt med at være Filadelfia-menigheden og var blevet Laodikea-menigheden. Hans barnebarn skriver, da han nedskrev Ellen Whites biografi, om historien i 1856 og det laodikeiske budskab.

„Budskabet til Laodikea“

Sabbatsholdende adventister havde indtaget det standpunkt, at budskaberne til de syv menigheder i Åbenbaringen 2 og 3 skildrede den kristne menigheds erfaring ned gennem århundrederne. De drog den slutning, at budskabet til menigheden i Laodikea gjaldt dem, som de nu betegnede som navnkristne adventister, dem, der ikke havde antaget den syvende dags sabbat. I en kort leder i Review den 9. oktober rejste James White nogle tankevækkende spørgsmål, som han indledte med at sige:

Spørgsmålet begynder på ny at melde sig: »Vægter, hvad er der af natten?« For øjeblikket er der kun plads til nogle få spørgsmål, stillet for at henlede opmærksomheden på det emne, som de vedrører. Et fyldestgørende svar vil, stoler vi på, snart blive givet. —Review and Herald, 9. okt. 1856.

»Af de elleve spørgsmål, han stillede, var det det sjette, der rettede sig direkte mod laodikeerne.«

„6. Illustrerer laodikeernes tilstand (lunkne og hverken kolde eller varme) ikke på passende vis tilstanden hos den skare af dem, der bekender sig til den tredje engels budskab? — Ibid.“

„Det sidste spørgsmål lægger sagen åben frem:

“11. Hvis dette er vor tilstand som et folk, har vi da noget virkeligt grundlag for at håbe på Guds gunst, medmindre vi giver agt på den sande Vidnes ‘råd’? Jeg råder dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, for at du kan blive rig; og hvide klæder, for at du kan være iført dem, og din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar; og salv dine øjne med øjensalve, for at du kan se. Alle dem, jeg elsker, revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig. Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham og han med mig. Den, der sejrer, vil jeg give at sidde hos mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og har sat mig hos min Fader på hans trone. Åbenbaringen 3:18–21.—Ibid.

„Det er klart, at sandheden om sagen netop var ved at gå op for James White. Det næste nummer af Review bragte en præsentation af de syv menigheder i syv spalter under denne titel. I sine indledende bemærkninger erklærede han:“

„Vi må give visse moderne fortolkere ret i, at disse syv menigheder bør forstås som repræsenterende syv tilstande i den kristne kirke, i syv tidsperioder, der spænder over hele den kristne tidsalder.—Ibid., 16. okt. 1856.

»Derefter tog han fat på profetien og behandlede hver menighed særskilt. Da han kom til den syvende, den laodikeiske, erklærede han:«

„Hvor ydmygende for os som et folk er den sørgelige beskrivelse af denne menighed. Og er ikke denne frygtelige beskrivelse et i højeste grad fuldkomment billede af vor nuværende tilstand? Det er den; og det vil ikke være til nogen nytte at søge at unddrage sig kraften i dette ransagende vidnesbyrd til menigheden i Laodikea. Herren hjælpe os til at modtage det og drage nytte af det.—Ibid.“

„Efter at han havde viet to spalter til menigheden i Laodikea, fremførte han i sine afsluttende bemærkninger en stærk appel:“

“Kære brødre, vi må sejre over verden, kødet og djævelen, ellers skal vi ingen del have i Guds rige.... Tag straks fat på dette værk, og gør i tro krav på de nådige løfter til de angrende laodikeere. Stå op i Herrens navn, og lad jeres lys skinne til ære for hans velsignede navn.—Ibid.

”Responset fra marken var elektrificerende. G. W. Holt skrev fra Ohio den 20. oktober:

”Ja, jeg tror virkelig, at vi, som står i det tredje budskab med Guds bud og Jesu tro, er den menighed, som disse ord er rettet til; og vi kan ikke for tidligt søge om lutret guld og hvide klæder og øjensalve, for at vi må kunne se.—Ibid., 6. nov. 1856.

„Fra Nordøst lød en ny stemme om emnet, nemlig Stephen N. Haskells fra Princeton, Massachusetts. Som førstedagsadventist var han begyndt at prædike i en alder af 20 år; nu, tre år senere, var han i den tredje engels budskab. Som en grundig bibelstuderende valgte han, efter at have set Whites korte indledende lederartikel, der introducerede spørgsmålet om de syv menigheder, at skrive et længere bidrag til Review:“

„Det emne, der henvises til, har i nogle måneder nu været af dyb interesse for mig. ... Jeg er i nogen tid blevet ledt til at tro, at budskabet til laodikeerne tilhører os; dvs. dem, der tror på den tredje engels budskab, af mange grunde, som jeg anser for at være gode. Jeg vil nævne to. — Ibid.“

„Dette gør han og vier to spalter til sine konklusioner. Idet han afsluttede, erklærede han:“

„En teori om den tredje engels budskab vil aldrig, nej aldrig, frelse os uden bryllupsklædningen, som er de helliges retfærdighed. Vi må fuldkomme hellighed i Herrens frygt.—Ibid.“

“Mens James White fortsatte sine lederartikler om budskabet til den laodikeiske menighed, var de begreber, som de sabbatsholdende adventister nu læste i Review, opsigtsvækkende; men ved eftertænkning og bønlig overvejelse blev de erkendt som anvendelige. Brevene til redaktøren viste en ganske almindelig tilslutning og tydede på, at en vækkelse var i gang. At det bevægende budskab ikke var et resultat af ophidselse, bevidnes af den første artikel i Testimony No. 3, udgivet i april 1857, med titlen Be Zealous and Repent. Den indledes således: “Herren har i et syn vist mig nogle ting vedrørende menigheden i dens nuværende lunkne tilstand, som jeg vil fortælle jer om.”—1T, s. 141. Her fremlagde Ellen White det, som var blevet vist hende om Satans angreb på menigheden gennem jordisk fremgang og ejendele.” Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, bind 1, 342–344.

Millerrbevægelsen begyndte profetisk som den filadelfiske menighed, og i 1856 blev den den laodikeiske menighed. Syv år senere ophørte bevægelsen, og Syvendedags Adventistkirken begyndte som den laodikeiske menighed og vil forblive sådan, indtil den udspys af Herrens mund. De et hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse kom ud af den laodikeiske menigheds fold, ligesom millerrbevægelsen kom ud af Sardes-menighedens fold. De et hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse løber parallelt med millerrbevægelsen derved, at den første bevægelse ændrede sig fra Filadelfia til Laodikea, og den sidste bevægelse ændrer sig fra Laodikea til Filadelfia. Overgangspunktet fra Filadelfia til Laodikea i millerrhistorien er udtrykkeligt angivet som 1856, så overgangspunktet må også være angivet i den sidste bevægelse, for Gud forandrer sig aldrig. Overgangspunktet identificeres i Åbenbaringen kapitel elleve ved de to profeter, som dræbes på gaderne.

Og når de har fuldendt deres vidnesbyrd, skal dyret, som stiger op af afgrunden, føre krig mod dem og sejre over dem og dræbe dem. Og deres døde legemer skal ligge på gaden i den store stad, som i åndelig forstand kaldes Sodoma og Egypten, hvor også vor Herre blev korsfæstet. Åbenbaringen 11:7, 8.

Den sidste bevægelse ville dø, derpå stå op og derefter blive oprejst som banneret. Ved således at gøre det ville den bringe sig på linje med det republikanske horn. Det republikanske horn danner et billede af dyret, og det dyr, som det danner billedet af, omtales i Åbenbaringen sytten, og dette dyr identificeres som det femte hoved, der fik et dødeligt sår, og som ville blive oprejst som det ottende hoved. Det ville blive oprejst som det ottende, der var af de syv.

Og dyret, som var og ikke er, er selv den ottende og er af de syv, og det går fortabelsen i møde. Åbenbaringen 17:11.

Det republikanske horn ville danne et billede af det dyr, og derfor ville det blive dræbt og dernæst opstå igen. Da det opstod igen, ville det være det ottende hoved, som var af de syv foregående hoveder. Det protestantiske horn rider på det samme jorddyr som det republikanske horn og måtte derfor besidde de samme profetiske dynamikker. Overgangen fra Filadelfia til Laodikea i den milleritiske bevægelse er et forbillede på overgangen fra Laodikea til Filadelfia i den sidste bevægelse.

Da den sidste bevægelse modtog et dødeligt sår den 18. juli 2020, døde den som Laodikea. Når den, som fremstillet i Åbenbaringen kapitel elleve, overgik til Filadelfia, ville den repræsentere den ottende menighed, det vil sige af de syv. Døden i året 2020 blev paralleliseret af det republikanske horn, for siden endetidens begyndelse i 1989 havde der været seks præsidenter. Den sjette præsident modtog et dødeligt sår, som vil blive lægt i 2024. Dette hoved vil da være Amerikas Forenede Staters ottende hoved siden endetidens begyndelse i 1989, og det vil være af de syv. Begge horn var det sjette, som bliver det ottende. Denne sandhed er en stor del af budskabet i Jesu Kristi Åbenbaring, som forsegles op lige før prøvetidens afslutning.

Af denne grund er det vigtigt at have klarhed over den milleritiske historie, som er et forbillede på vor nuværende historie. Søster White stadfæstede James Whites anvendelse af Laodikea på bevægelsen i 1856, så dette er ikke en anvendelse, der er udledt ved menneskelig logik. Syv år før Syvendedags Adventistkirken juridisk blev forbundet med det republikanske horn, blev den ved inspiration identificeret som den laodikeiske menighed. Dette betyder, at der aldrig har været én eneste dag i Syvendedags Adventistkirkens historie, hvor den var noget andet end nøgen, fattig, blind, elendig og ynkværdig. Denne profetiske virkelighed tilvejebringer den sammenhæng og berettigelse, der gør det muligt at erkende de fire tiltagende vederstyggeligheder i Ezekiels ottende kapitel som adventismens fire generationer.

Når milleritternes historie betragtes ud fra strukturen i Esajas syvs femogtres år, må det erkendes, at profetien om de syv tider er den profetiske paraply, som dækker hele millerbevægelsens historie. I 1856 blev budskabet til menigheden i Laodikea nærværende sandhed for den milleritiske adventisme. Den, som fremlægger budskabet til Laodikea, var ikke James eller Ellen White; det var det Trofaste og Sanddru Vidne.

Og skriv til engelen for menigheden i Laodikea: Dette siger Amen, det trofaste og sanddru vidne, begyndelsen til Guds skabning: Jeg kender dine gerninger, at du hverken er kold eller varm; gid du var kold eller varm. Derfor, fordi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspy dig af min mund. Fordi du siger: Jeg er rig og har overflod og trænger ikke til noget; og ikke ved, at du er elendig og ynkelig og fattig og blind og nøgen, råder jeg dig til at købe af mig guld, lutret i ild, for at du må blive rig, og hvide klæder, for at du må blive iklædt, så din nøgenheds skam ikke skal blive synlig; og salv dine øjne med øjensalve, for at du må se. Alle dem, jeg elsker, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig. Se, jeg står ved døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham, og han med mig. Den, som sejrer, vil jeg give at sidde med mig på min trone,

ligesom også jeg har sejret og har sat mig med min Fader på hans trone. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne. Åbenbaringen 3:14–22.

Det sande Vidne påpeger, at hvis nogen ville „høre“ hans røst, ville han komme ind og „holde nadver med ham“. Hvis Laodikea ville åbne døren, ville Kristus komme ind og holde nadver med dem. Hvis Kristus får lov at træde ind, bringer han et budskab, for symbolikken i at spise repræsenterer modtagelsen af et budskab. Budskabet kan i almindelighed betegnes som blot det laodikeiske budskab, men det er en overfladisk betragtning af, hvad det budskab, han tilbyder, repræsenterer. I 1856 fremlagde Hiram Edson en række på otte artikler, som indeholdt den profetiske information, der udvider forståelsen af selve den allerførste „tidsprofeti“, som Guds engle ledte William Miller til at erkende og forkynde. I disse otte artikler identificerer Edson korrekt de femogtres år i Esajas 7.

Begyndelsen på Millers værk var opdagelsen af de syv tider, og syv år før den bevægelse, der blev opkaldt efter hans tjeneste, skulle ophøre, blev en dybere åbenbaring af netop denne profeti tilbudt Milleritisk Adventisme. Den blev tilbudt i det samme år, hvor de ved inspiration blev identificeret som laodikeere. Profetisk, to tusind fem hundrede og tyve dage senere i 1863, blev Millers første opdagelse af profetisk tid forkastet. Det laodikeiske budskab til adventbevægelsen kom i 1856, og Herren bankede på døren otte gange, med otte artikler, for at se, om Han kunne finde adgang. Ved bevægelsens afslutning ønskede det Sanddru Vidne at holde nadver sammen med sit folk ved at spise af selve det allerførste tidsbudskab fra bevægelsens begyndelse. Hans folk nægtede at spise, og syv år, eller to tusind fem hundrede og tyve profetiske dage, senere lukkede Hans folk den dør, som var blevet åbnet med Davids nøgle, der var blevet lagt i William Millers hånd. De vendte tilbage til en gammel samaritansk profet, som gav dem en løgn at spise og dermed beseglede deres skæbne til at dø mellem et æsel og en løve.

I 1856 befandt det protestantiske horn sig i synsdalens krise, for hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde. I 1856 var også det republikanske horn i en krise.

1856 markerede en fortsættelse af den voldsomme konflikt, der er kendt som Bleeding Kansas, grænsekrigen mellem Kansas og Missouri. Striden drejede sig om, hvorvidt Kansas skulle optages i Unionen som en fri stat eller en slavestat. Konflikten omfattede voldelige sammenstød mellem tilhængere af slaveriet og modstandere af slaveriet blandt nybyggerne.

Den 22. maj 1856 fandt der også en voldelig hændelse sted i De Forenede Staters Senatskammer, da kongresmedlem Preston Brooks, en fortalere for slaveriet fra South Carolina, brutalt overfaldt senator Charles Sumner fra Massachusetts med sin stok. Sumner havde holdt en tale imod slaveriet med titlen The Crime Against Kansas, som dybt fornærmede Brooks. Episoden med stokkeslaget fremhævede de voksende spændinger mellem Nord og Syd om spørgsmålet om slaveriet.

I 1856 blev Det Republikanske Parti grundlagt som et svar på den politiske uro, der var forårsaget af Kansas-Nebraska-loven, vedtaget i 1854, hvilken fremkaldte den voksende modstand mod slaveriets udbredelse til nye territorier. Partiets første nationale konvent blev afholdt i Philadelphia, og John C. Fremont blev valgt som deres første præsidentkandidat ved valget i 1856.

Kansas-Nebraska-loven organiserede territorierne Kansas og Nebraska og gav bosætterne i disse territorier ret til at afgøre, om de ville tillade slaveri inden for deres grænser. Dette princip, kendt som »folkesuverænitet«, ophævede i praksis Missouri-kompromiset af 1820, som havde forbudt slaveri nord for 36°30'-breddelinjen i Louisiana-territoriet. Loven havde en dybtgående indvirkning på spørgsmålet om slaveri i territorierne. Den genantændte de sektionsmæssige spændinger, fordi den åbnede muligheden for, at slaveriet kunne udvides til områder, der tidligere blev betragtet som fri jord, såsom Kansas. Vedtagelsen af Kansas-Nebraska-loven førte til en strøm af både slaveritilhængende og slaverimodstandende bosættere ind i Kansas-territoriet, idet hver side håbede at påvirke udfaldet af afstemningen om folkesuverænitet. Denne konkurrence om kontrollen over territoriet førte til voldelige sammenstød og en periode med lovløshed, kendt som Bleeding Kansas, i 1856.

Præsidentvalget i 1856 var en betydningsfuld politisk begivenhed. Det bestod af et trevejsopgør mellem demokraten James Buchanan, republikaneren John C. Fremont og den tidligere præsident Millard Fillmore fra det amerikanske parti. James Buchanan vandt valget og blev USA's 15. præsident.

James Buchanans præsidentskab er først og fremmest kendt for sin manglende evne til effektivt at håndtere de voksende spændinger og splittelser mellem Nord og Syd, hvilket til sidst kulminerede i udbruddet af den amerikanske borgerkrig kort efter, at han forlod embedet. Hans præsidentskab betragtes ofte som et af de mindst vellykkede i amerikansk historie på grund af disse betydelige svigt i lederskab og krisehåndtering.

Den berygtede Dred Scott-afgørelse i 1857 fastslog, at slaver, hvad enten de var trællebundne eller frie, ikke var borgere og ikke kunne anlægge sag ved de føderale domstole. Den fastslog også, at Kongressen ikke kunne forhindre slaveri i De Forenede Staters territorier. Demokraten Buchanan tilsluttede sig offentligt den slaverivenlige Dred Scott-afgørelse.

Demokraten Buchanans slaverivenlige standpunkt lod ikke blot spændingerne eskalere til borgerkrig, men hans manglende evne til at styre landets økonomi førte også til Panikken i 1857, som var en af de største økonomiske nedgangsperioder i amerikansk historie forud for den store depression. Panikken i 1857 resulterede i en alvorlig økonomisk depression, der varede i flere år. Virksomheder og banker lukkede, arbejdsløsheden steg, og aktiemarkedet faldt.

Under Buchanans præsidentskab indledte sydstaterne deres løsrivelsesproces fra Unionen, og de brød ud som reaktion på valget af republikaneren Abraham Lincoln i 1860. Buchanan indtog en passiv holdning til løsrivelseskrisen og hævdede, at den føderale regering manglede bemyndigelse til med magt at forhindre løsrivelse. Denne mangel på beslutsom handling gjorde det muligt for løsrivelsesbevægelsen at vinde fremdrift. Hans mangel på stærkt lederskab og hans modvilje mod at træffe afgørende foranstaltninger for at imødegå løsrivelseskrisen bidrog til Sydens opfattelse af, at den kunne forlade Unionen uden at møde militær modstand.

I 1860 blev Abraham Lincoln, den første republikanske præsident, valgt. Den 1. januar 1863 underskrev og udstedte præsident Lincoln den endelige Emancipationserklæring, som erklærede, at alle slavegjorte mennesker i territorier under Konføderationens kontrol skulle sættes fri. Denne

bekendtgørelse havde en betydelig indvirkning på Borgerkrigen, idet den gjorde konflikten til en kamp ikke blot for at bevare Unionen, men også for at bringe slaveriet til ophør.

Emancipationserklæringen befriede ikke øjeblikkeligt alle slavegjorte personer. Den gjaldt specifikt for territorier under Konføderationens kontrol, hvor Unionen havde begrænset myndighed. Efterhånden som Unionens styrker rykkede frem og fik kontrol over konfødereret territorium, blev erklæringen håndhævet, og de slavegjorte mennesker i disse områder blev sat fri. Emancipationserklæringen var et afgørende skridt hen imod den endelige afskaffelse af slaveriet i De Forenede Stater og banede vejen for vedtagelsen af det trettende tillæg til USA's forfatning, som blev vedtaget og ratificeret den 6. december 1865.

Det republikanske horn fra 1850'erne og frem befandt sig i krisen omkring spørgsmålet om slaveri. To primære opdelinger i landet blev repræsenteret ved to hovedklasser af politisk tænkning. En adskillellesproces begyndte i 1856, da grupper imod og for slaveri rykkede ind i Kansas-territoriet i et forsøg på at fastholde deres syn på slaveriet, netop på det tidspunkt, hvor Philadelphia blev adskilt fra Laodikea. Demokraterne var for slaveri, og republikanerne var imod slaveri.

I 1856 udgjorde Bleeding Kansas et mikrokosmos af den forestående krig. I det år blev en demokrat, der støttede slaveriet, valgt som leder af det republikanske horn, og hans uvirksomme lederskab blev symbolet på et ineffektivt præsidentskab, indtil disse nylige sidste dage. Han gik forud for den første republikanske præsident, som blev tvunget til at rydde op i det kaos, som Buchanans præsidentskab havde efterladt.

I 1863 udstedte det republikanske horn den mest betydningsfulde eksekutive ordre i jorddyret i Åbenbaringen trettens historie. Den eksekutive ordre omhandlede slaveriet. Ét afsnit i proklamationen lyder: "At på den første dag i januar, i vor Herres år et tusinde otte hundrede og tresindstyve, skal alle personer, der holdes som slaver inden for nogen stat eller en nærmere angivet del af en stat, hvis befolkning da måtte være i oprør mod De Forenede Stater, da, fra den tid og for evigt være frie; og De Forenede Staters udøvende regering, herunder dens militære og flådemæssige myndighed, vil anerkende og opretholde sådanne personers frihed og vil ikke foretage nogen handling eller handlinger for at undertrykke sådanne personer, eller nogen af dem, i nogen bestræbelse, de måtte gøre for deres faktiske frihed." Skønt løsningen af slaveriets problem på det tidspunkt historisk set var ufuldstændig, anerkendes forfatningens essens, når Lincoln skrev: "alle personer, der holdes som slaver inden for nogen stat ... skal da, fra den tid og for evigt være frie."

Lincoln vendte tilbage til det grundlæggende princip, som kommer til udtryk i Forfatningen, og som fastslår, at „alle mennesker er skabt lige“. Lincoln vendte tilbage til de grundlæggende sandheder på samme tid, som det protestantiske horn forkastede sin grundlæggende profeti, nemlig slaveriets profeti. Derfor udstedte det protestantiske horn netop på det tidspunkt, hvor det republikanske horn traf sin mest betydningsfulde „executive order“ i historien vedrørende slaveriet, den mest betydningsfulde executive order i sin profetiske historie vedrørende slaveriets profeti, repræsenteret ved Moses' ed og forbandelse. Det republikanske horn valgte at vende tilbage til grundvoldene; det protestantiske horn valgte at forkaste sit grundlag og vende tilbage til dem, som det var blevet pålagt aldrig at vende tilbage til.

I 1863 var det republikanske horn blevet delt i to lejre, ligesom det gamle Israels rige blev delt i Jeroboams og Rehabeams tid. I 1863 blev det protestantiske horn juridisk knyttet til det republikanske horn, således som det fremstilles ved Jeroboams to altre i Betel og Dan. De to horn bevæger sig gennem historien parallelt med hinanden, og historien om 1863 repræsenterer især de sidste dages historie.

Milleritternes historie gentages i de hundrede fireogfyrre tusinds historie med nogle få profetiske forbehold. Et af disse forbehold er, at målgruppen i Milleritternes historie først var dem uden for bevægelsen og derefter selve bevægelsen. I de hundrede fireogfyrre tusinds bevægelse identificerer de to røster i Åbenbaringen atten to målgrupper, men disse målgrupper er omvendt i forhold til Milleritternes historie. Det første mål er Guds folk, og den anden røst er Guds andre hjord, som stadig er i Babylon.

En anden profetisk forbeholdelse er, at selv om begge historier går fra den ene menighed til den anden, bevægede milleritterne sig fra Filadelfia til Laodikea, og den tredje engels mægtige bevægelse går fra Laodikea til Filadelfia. Dette identificerer, at milleritterne gik fra den sjette til den syvende menighed, og de hundrede og fireogfyrre tusinde går fra den syvende menighed til den ottende menighed, som er af de syv.

Det republikanske horn begyndte sin bevægelse fra en nation for slaveri til en nation imod slaveri i historien omkring 1863. Krisen i den historie etablerede to politiske partier, som er de samme modstandere i disse „sidste dage“. Ligesom den første republikanske præsident i den historie blev myrdet blot få dage efter, at krigen var afsluttet, blev den sidste republikanske præsident symbolsk myrdet og efterladt på gaden som død, mens verden frydede sig. Han blev myrdet, ikke blot få dage efter, at borgerkrigen sluttede, men lige før den endelige borgerkrig begynder.

Den første republikanske præsident blev forudgået af den mest uduelige præsident i amerikansk historie, og den sidste republikanske præsident vil blive forudgået af den samme. Den ineffektivitet hos den demokratiske præsident, som gik forud for den første republikanske præsident, fremskyndede den krise, der udviklede sig til borgerkrigen, og den samme ineffektivitet finder nu sted. Den demokratiske præsident, som går forud for den sidste republikanske præsident, forvaltede økonomien på en sådan måde, at det frembragte det største økonomiske sammenbrud i amerikansk historie indtil det tidspunkt. De to horn løber parallelt indtil søndagsloven. I 1863 begyndte den første generation af begge horn, og for begge horn vil den fjerde og sidste generation vende sig mod øst og bøje sig ned for solen.

Elias-budskabet ledsages altid af Guds domme, som stadfæster advarselsbudskabet. Verdens samfund lever nu som menneskene før syndfloden. De spiser, drikker og forventer, at de globalistiske teknogiganter skal løse ethvert problem, der måtte opstå. Guds Ord viser, at verden nu står på randen af en frygtelig krise.

“Hvad med natten?” Fornemmer jeg betydningen af disse budskaber? Forstår jeg den plads, de indtager i det afsluttende værk i det store genoprettende system? Er jeg så fortrolig med det ‘faste profetiske ord’, at jeg i de begivenheder, som udspiller sig omkring mig, kan se tydelige beviser på, at den kommende Konge endog står for døren? Føler jeg det ansvar, som hviler på

mig, i lyset af det lys, Gud har givet? Bruger jeg hvert talent, som er betroet mig som hans forvalter, i målrettet bestræbelse på at redde de fortabte? Eller er jeg lunken og ligegyldig, delvis sammenblandet med en ugudelig verden, idet jeg bruger de midler og evner, Gud har givet mig, for størstedelens vedkommende til selvtilfredsstillelse, og bryder mig mere om min egen bekvemmelighed og komfort end om fremgangen for hans sag? Bestyrker jeg ved min handlemåde 'den overbevisning, som i verden har vundet frem, at syvendedagsadventister lader basunen lyde utydeligt og følger de verdsliges vej'?"

"Vi hører fodtrinene af en Gud, som nærmer sig for at straffe verden for dens ugudelighed. Tidens ende er nær over os. Verdens indbyggere bliver bundet i knipper for at blive brændt. Skal du bindes sammen med ukrudtet? Indser du, at hvert år går tusinder og atter tusinder og ti tusind gange ti tusind sjæle fortabt, idet de dør i deres synder? Guds plager og domme udfører allerede deres gerning, og sjæle går til grunde, fordi sandhedens lys ikke er blevet ladet skinne på deres sti." General Conference Daily Bulletin, 1. april 1897.

Med min sjæl har jeg længtes efter dig om natten; ja, med min ånd i mit indre vil jeg søge dig tidligt; thi når dine domme er over jorden, lærer verdens indbyggere retfærdighed. Esajas 26:9.